

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 323. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064896880/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

Slægtens Modre, I *har* betalt, nu er det os, der skal føde Gud, hana, som ej skabte os, men som vi skaber af ham selv: af vor inderste Vilje! Frelseren, som *vi* må frelse!

O men er det *dit* Åsyn jeg skal se i Spejlet, hvi vakte jeg dig da? hvi rakte jeg dig Kronen?

O, Ofrenes sidste: at ofre deres Frugt, det Kendte for det Ukendte: at dø som Moderen for Barnet! O Herre, skån mig – ved at tilintetgøre mig! Lad mig blive den Vanskabte, tugtet af din Hånd for Mord på din Førstefødte, Mikael, din rette Søn! Fradøm mig Arveretten til dig og dit Rige! *Vil* dig i Spejlet som «Bjærgets», som Jærnet! Da dør kun jeg, og Susan, «Bjærgets» lever!

«Bjærgets, alles Grav? O nej, o nej! det er sagt: Bedre at én dør end al Folket! bedre at én Slægt, den sidste af de mange, dør end al Menneskeheden! bedre at ofres – og redde alle Døde og Ufødte, end at det Liv, som er Døden, skal fare fort!

Ukendte Gud, vis dig som den jeg kender i mig, inderst inde, lad dig genføde af dig selv: Gud af Mennesket!

«Steffan, er det dig? Å, kan du tænde Lyset for mig?» kaldte Susan fra Mørket.

Mindedes hun Margit Jomfrulands Spådom i Fjor? Frygtede hun, at der ingen Brudgom skulde gives hende? Frygtede hun ikke snarere ham, som Gud *vilde* give? Men – hans Vilje ske! Jeg som hentede dig Kronen, skal tænde dig Lyset af Mørket.

Han greb ind på Brystet efter Fyrtonder og Stål. En Flamme slog op af Trøsken, over de gule Vægge, over Susan, hende, han skulde ofre, den Kærlighedsløse, der skulde gives til Kærligheden.

Gud, så mig hi at fuldbringe din Lov! at lægge hende og «Bjærget» under dit Mål!

Dér lod nu Bryntes, Olofs og Adrians Trin gennem Forstuen – Slægten, modnet til Host...

Susanna var trådt hen til Vinduet og stirrede, med Hagen mod Brystet, ud mod Gabene i Gårdens Driver af Sne: Porten imod Yngen og Monseigneurs slakte Hus.

Susan, ser du alt Gud, din Brudgom? ser du den krængede Jord og Monseigneur: Jacques le Roux eller Louis Capet, dens første Offer, bære dig, dens sidste?

O Seklernes Stue, din Lære: jeg, som vilde væрге hendes Dans imod ham, jeg giver nu den, ja al Dans i hans Hænder!